

DIARI DE GEORGE THOMAS.

PAU: EL PRIMAT QUE CANVIA VIDES

20 de setembre de 1992, 00:25

Em trobo a Can Mata. He viatjat des de molt lluny però val la pena. He deixat la feina, la meva dona, els meus fills, tot! No puc tirar-me enrere. M'apropo a poc a poc. És mitjanit. La ciutat dorm. Acabo de viatjar des del 2022 al 1992, estic molt marejat. Vint anys d'estudi m'han portat a construir la millor màquina que ningú hagi pogut imaginar. La màquina Express-Time 2000, per viatjar en el temps. És diminuta. Tant, que la puc portar guardada a la butxaca del pantaló. Des que tenia set anys que volia ser famós pels meus descobriments però durant tota la meva vida res m'ha anat bé, necessito demostrar que puc ser més que un fracassat.

El pla és:

Primer, trobo l'esquelet enterrat del Pau, un primat molt famós en el 2022. Tot seguit, torno al present i, per últim, em converteixo en l'explorador i arqueòleg més famós i guanyo molts diners. No sé si el tercer pas serà possible però és probable. El cos del Pau és molt valuós.

Vinc preparat amb tot el material que he aconseguit transportar. Amb una gran pala passaré moltes nits fent un gran forat i excavant fins trobar el meu objectiu. Durant el dia m'amagaré, buscaré el que pugui per menjar i aigua i dormiré per, quan marxi el sol, seguir amb la feina. No he d'oblidar que és molt millor si ningú del 1992 em veu perquè jo vinc d'un any molt més modern i no vull que descobreixin coses com el mòbil del 2022 abans de temps. Començo a excavar. Serà una nit cansada.

21 de setembre de 1992, 6:30

Res de res, no he parat des d'ahir. Estic esgotat. Ja he fet un forat molt profund i he trobat centenars de pedres i coses interessants que m'han donat esperances però que no han acabat sent res antigues, simplement coses normals i corrents del 1992. No hi ha ni un simple animallet. No, no, no! La policia! Un senyor alt i amb mala cara s'acosta!

- No pot fer cap forat aquí! Vingui ara mateix!

Ja no puc fer res, el tinc quasi a tocar! Agafo de la butxaca del pantaló la meva Express-Time 200, però, dels nervis, em cau a terra. S'ha tornat boig aquest aparell! Simplement el poso en marxa i viatjo en el temps mentre veig la cara d'espant que posa el policia quan desapareixo en un instant.

(No sé on sóc ni a quina època em trobo, estic molt desorientat)

Com pot ser! Com se m'ha acudit viatjar en el temps sense saber on aniria a parar?! Quan m'estresso no penso amb claredat. Em trobo en una selva tropical. Buff! quina calor. (Busco a la butxaca) No trobo el meu invent! Com se suposa que tornaré a casa?! A més, totes les meves coses s'han quedat al 1992.

Això comença a tenir un gran risc. Si faig tants canvis en el passat podria canviar el futur. No crec que el forat que he fet a Can Mata o que m'hagi vist aquest policia alterin el futur, però, ara mateix, pel que he pogut comprovar, estic en una època molt abans de que existissin els humans, com que jo sóc un humà, si segueixo aquí massa temps hi hauran canvis greus en el futur. He

d'intentar tornar al 2022 com abans millor així que buscaré per aquí, amb moltíssima atenció. En algun lloc ha d'estar la màquina del temps. Ahh! Per què la vaig inventar d'una mida tan petita?!

5 hores més tard...

He fet un descobriment magistral, genial, meravellós! Jo anava caminant, ja estava deshidratat, no podia més i vaig parar a descansar però de sobte em vaig donar compte de la presència d'un ésser que caminava a quatre potes, s'assemblava una mica a un mico, tot i que no era igual. Ara mateix el tinc a prop però crec que no m'ha vist. És bo que no em vegi així que m'he amagat darrere d'un enorme arbre. Necessito fer-me una llista d'idees per aclarir-me:

- Em trobo a la selva.
- Amb un clima neotropical.
- Tinc a un ésser desconegut que sembla un tipus de mico amb algunes característiques diferents bastant a prop (potser més del que m'agradaria).
- Pel camí fins aquí m'ha semblat veure un esquirol ben curiós. Semblava un esquirol volador però he passat d'ell i he intentat oblidar que l'havia vist (potser eren al·lucinacions per la set que tenia).

Crec que són prou raons per pensar que és possible que aquest animal tan curiós del que m'amago sigui en Pau, el primat que intentava desenterrar, però viu! Això sí, podria ser qualsevol de la seva mateixa espècie.

Ostres! Acabo de veure... El meu Express-Time 200! El té entre les potes. No m'ho puc creure. Jo que volia mantenir distàncies amb aquesta bèstia. M'he d'apropar. La màquina és la meva única salvació. D'acord, m'acaba de veure. Pensava que potser marxaria però sembla que s'apropa encuriós. Uau! Sóc el primer home en conèixer a un primat en persona! És magnífic. En "Pau" se m'ha apropat més encara però al final s'ha allunyat per inspeccionar la màquina del temps que feia estona que observava. M'ha sorprès veure'l sol, jo havia llegit que acostumava a moure's en grup. Segurament s'ha separat o perdut però crec que poden venir més en qualsevol moment. Estic tan sorprès i encantat que quasi oblidó la idea de tornar a casa.

M'apropo en silenci, no vull molestar, i agafo la màquina. Simplement el miro i m'apareix un gran somriure a la cara.

Oh, no! Hienes! Venen hienes! Corro a amagar-me. Veig com en Pau queda rodejat. No sap on anar i les hienes aprofiten per atacar. Sé que no he d'intervenir. El futur no ha de canviar. Ho veig tot des de darrere del mateix arbre que abans. Llavors, és quan confirmo que el primat havia de ser en Pau. Seria massa coincidència que em trobés a un altre primat amb la mateixa història que ell. Vaig llegir al telenotícies de casa la seva història. Llavors, és quan entenc que per sentir-se únic no cal que tothom et conegui pels teus descobriments. Em trec l'aparell de la butxaca i, cap a casa!

25 de febrer de 2022, 20:30

Ja sóc aquí i aquesta és la història de com un simple primat em va canviar la manera de pensar.

Maite Cordero